

Слънцето се подаваше пламнало между двата върха отсреща. Утрото, като момче яхнало неоседланъ жребецъ, запрепускаше, коситѣ му се развѣ-ваха, то махаше ржце и викаше :

— Ето ме! Ето ме! Ида!

А поточето отиваше долу, да разкаже на рѣ-ката, че повестъта за Йонда отъ планината се свърши.

